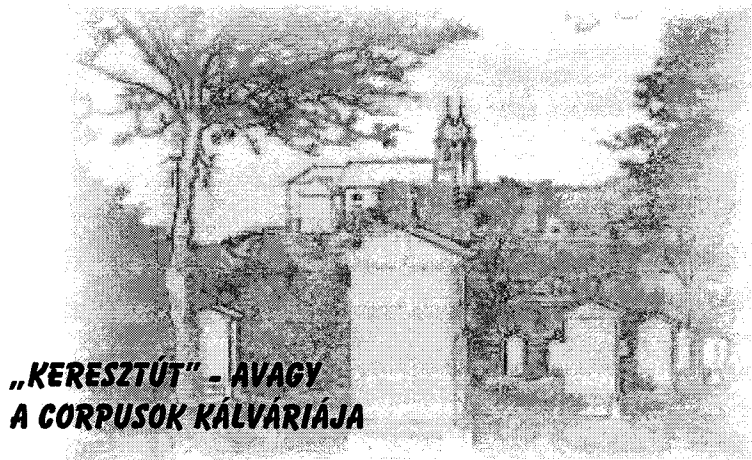

ANDRÁS + KERESZT

a Tihanyi Római Katolikus Egyházközség Lapja

3. évfolyam 1. szám

2006. Virágvasárnap

**„KERESZTÚT” - AVAGY
A CORPUSOK KÁLVÁRIÁJA**

Hosszú évek után, idén januárban felcsillant a remény, hogy a hányatott sorsú IV. Károly király kálvária corpusai végre visszatérhetnek eredeti helyükre.

Mint közismert, a szobrok jelenleg is a sümegi temetőben állnak, visszaadásuktól a város egyházközségi képviselőtestülete mindaddig elzárkózott.

- *Milyen új fejlemény van az ügyben?* – kérdezem Bakos Pétert, a tihanyi egyházközség világi elnökét, aki az év elején személyesen kereste fel Nagy József sümegi főesperes plébánost.

- Régóta sokak számára érthetetlen, miért nem kerülnek, kerülhetnek vissza a tihanyi kálvária elhurcolt corpusai eredeti helyükre. A 2004 februári egyházközségi képviselőtestületi ülésen szóba hoztam ezt az ügyet. Richárd atya akkor felhatalmazást adott arra, hogy felkeressük a sümegieket, és tárgyaljunk velük a corpusok visszaadásáról. De figyelmeztetett, nem lesz könnyű, hiszen már többen próbálkoztak, eredménytelenül. Azóta is foglalkoztatott, hogyan segíthetnénk a probléma megoldásában. Mivel Sümeghez közeli faluból származom, még inkább magaménak éreztem az ügyet.

Folytatás a 3. oldalon »

AZ ÉLETRE A HALÁLBÓL

(Jn 11,14-45)

„Lázár, jöjj ki!”

Ott áll Jézus barátja sírjánál. Siratják a testvérei. „Ha itt lettél volna, nem halt volna meg...” Kimondhatatlan bizalommal és hittel veszik körül Jézust.

Minden sír előtt döbbenettel áll meg az ember. Tehetetlenségünket tapasztaljuk. Végesek vagyunk. Még ha tavaszodik is, nem felejtiük, hogy az élet kockázatos vállalkozás. A virágzó ágak egyik pillanatról a másikra elfagyhatnak. Az erős embert is képes egyik napról a másikra betegség ledönteni a lábáról. Megérezzük mindannyian, hogy lehetne úgy is, hogy – nem vagyunk. Mi hát az élet? Ennyi csak az egész? – kérdezzük sokszor, látva, hogy halandó az ember. Az ember halandó? Igen. De én is ember vagyok...

Babits írja:

*„Olvad a hó, tavasz akar lenni,
mit tudom én, mi szeretnék lenni.
Pehely vagyok, olvadok a hóval,
mely elfoly mint könny, elszáll, mint a sóhaj.
Mire a madarak visszatérnek,
szikkad a föld, híre sincsen a télnek.”*

Majd folytatja a kemény megállapítással:

Folytatás a 2. oldalon »

Nagyheti szertartások rendje..... 2. oldal

Szertartások dédszüleink idején..... 3. oldal

NAGYOT SZÓLT A FAÁGYÚ 4. oldal

FIATALOKNAK: „ÚTRAVALÓ” 4. oldal

*„Ne nekiünk Uram, ne nekiünk, hanem nevednek szerezz dicsőséget,
kegyelmed és hűséged szerint!” (Zsoltárok 115,1)*

A mai társadalomban nagyon divatos téma az önbizalom kérdése. A reklámok, a filmek, a közhangulat mind azt „szajkózza”: Valósítsd meg önmagad! Mit gondoljunk erről? Mennyire segítsük gyermekünket az önmegvalósítás útján? A hívő ember számára is cél-e, hogy a legtöbbet hozza ki magából?

Találkoztam már önbizalomhiányban szenvedő gyerekekkel, és olyannal is aki túlzottan „beképzelt” volt. Sajnos mindkettő önértékelési probléma. A szülők és a család elsődleges támaszai a gyerekek abban, hogy önmagát helyesen lássa. Hogyan segíthetünk neki ebben?

Folytatás a 2. oldalon »

AZ ÉLETRE A HALÁLBÓL

» Folytatás az első oldalról

„Csak az én telem nem múlandó. /
Csak az én halálom nem halandó...”

Igen, döbbenettel állunk minden halálesetnél. Fiatalnak a halála tragédia, az öregnek halála fájdalom. Mert „az élet él és élni akar” – mi pedig elsősorban a sir sötéttségét látjuk. Az emberi korlátokat látjuk.

„Már szaga van, már negyednapos” – mondja Lázár testvére Jézusnak. Jézus mégis hangosan szól: „Lázár, jöjj ki!”

Jézus mindannyiunknak szól: „Jöjj ki!” Jöjj ki sötétségéből, jöjj ki bűneid fogságából, jöjj ki mindenféle értelmetlen megkötöttségéből! Mert Jézus életet akar ajándékozni minden embernek. Lehet ezt érteni?

Vágyaink végtelenek. Vágyaink mind az életre szólnak. Jézus azt akarja, hogy higgyünk őbenne, aki úr élet és halál fölött. És mindannyiunkat néven szólít, mint Lázárt: nekem, személyesen nekem is mondja: „Jöjj ki!”

Már most, amíg ebben a testben élünk, szól hozzánk a kihívó jézusi szó. Bárcsak hittel tudnánk fogadni! Mert Jézus, aki testvérünk és barátunk lett, nem akar elmenni szóttanul bezártságunk, fogságunk, esendőségünk mellett. Fel akar emelni, ki akar vezetni a sötétségből a fényre, a halálból az életre minden embert.

Bárcsak rádöbbenénk: nem az emberi esendőségé a végső szó! Bárcsak megtapasztalnánk, hogy Jézus valóban hozzánk fordul, emberségében megrendülten, istenségében hatalmasan: „Lázár, jöjj ki!”

Weöres Sándor írja:

*Születek születni,
meghalok meghalni,
születek meghalni,
meghalok születni!*

Ne felejtjük Húsvét örömhírét: Jézus, aki halálával legyőzte a halált, nekünk is, és mindenkinek, a sírban lévőeknek életet ajándékozott!

Dr. Korzenszky Richárd perjel

„Ne nekünk Uram, ne nekünk, hanem nevednek szerezz dicsőséget, hegyelmed és hűséged szerint!” (Zsoltárok 115,1)

Azt hiszem leszögezhetjük, hogy minden gyerek tehetséges valamiben, az Isten minden embert meghívott valamire és ehhez kellő adottságokat is adott. Tehát nincs olyan gyerek, akit ne lehetne buzdítani, bátorítani, akit ne lehetne támogatni abban, hogy jónak, sikeresnek érezze magát!

Talán az első dolog, amire felfigyelhetünk: *mihez van kedve* gyermekünknek? Nyilván amiben sikerélménye van, amiben örömet leli, az rámutathat arra is, hogy ehhez külön adottsága van. Van olyan, akinek a kezügessége jó, van, akinek a logikája, van olyan, hogy már egész kiskorban meglepődünk a jó szervezőkészségén, vagy azon, hogy milyen ügyesen bánik gyerekekkel, milyen jól tud a többi emberre figyelni. Van olyan gyerek, amelyik a természetben érzi jól magát, vagy sportolás közben, és van olyan, amelyik inkább a műszaki dolgok iránt érdeklődik.

Sajnos sokszor találkoztam azzal a problémával, hogy a szülő a saját kedvtelését, tehetségét, vagy éppen tehetségtelenségét próbálta „belelátni” gyermekébe. Ez súlyos önértékelési zavarokhoz vezethet. Ha a gyerek azt látja, hogy bármennyire is próbálkozik, nem tud jól teljesíteni abban, amit a szülei elvámának tőle, nagyon mélyre süllyedhet az önbizalma. Fontos tehát, hogy *megfigyeljük a gyerekekünket* és mint önálló személyiséget buzdítsuk, bátorítsuk a benne lévő tehetség „kibányászására”! *Dicsérjük meg minél többször a gyerekeket!* Ne tartsuk magunkban, ha elcsodálkozunk a gyerekekünk ügyességén, tehetségén.

Persze az ellenkezője is igaz. A mindenben „szuper”, és ügyes gyerek is előbb vagy utóbb csalódnai fog magában: mégsem vagyok olyan jó, mint amilyennek beállítottak. Ennek az élménynek feldolgozása sokszor nehezebb, mint az önbizalomhiányé!

Minden hívő ember kötelessége hogy tehetségét gondolja, ilyen értelemben, hogy megvalósítsa önmagát, de tudjuk, hogy a magunk erejéből semmire sem vagyunk képesek. Mindent ajándékba kaptunk, még az akaraterőt és a kitarást is, amivel tehetségünket fejlesztjük.

Azért kaptuk, hogy Isten országát építsük, és embertársainkat szolgáljuk vele!

Cs.T.Hanna

A NAGYHETI ÉS HÚSVÉTI SZERTARTÁSOK RENDJE

Hétfő, kedd, szerda:	19.30 Szentmise
Csütörtök:	19.30 Nagycsütörtöki szentmise
Péntek:	8.30 Zsolozsma 12.00: Déli imaóra 15.00: Keresztút a Kálvárián 18.00: Nagypénteki szertartás
Szombat:	8.30: Zsolozsma 12.00: Déli imaóra 19.30: A feltámadás liturgiája
Vasárnap:	Ünnepi miserend (7.30, 10.00, 19.30).
Hétfő:	Ünnepi miserend (7.30, 10.00, 19.30).

† Halottaink

Pasnyevszkij Vlagyimír 1946. október 8. – 2006. január 5. élt 59 évet
Aszaló Magdolna (Farkas László felesége) 1920. április 9. – 2006. február 4. élt 85 évet
Pető Katalin (Baranyai Lajos felesége) 1950. október 31. – 2006. február 25. élt 55 évet
Szebeni Judit (Szalai Ferenc felesége) 1946.máj.22. - 2006.ápr. 02. élt 60 évet

Szertartások dédszüleink idején

NAGYSZOMBATON reggel 6 órakor a Mária-oltár tabernákulumából az Oltáriszentséget levitték az altemplomba az elkészített szentsír fölé, fátyollal letakarták (mert Jézus a sírban volt) és a körmeneti szentségimádást tartottak. Ezután kezdődtek a nagyszombati szertartások, természetesen latinul, amelyeken csak a papság, a ministránsok és a kántor vettek részt. A hívek csak a 9 óra körül kezdődő feltámadási misére jöttek. A Glória éneklésekor „visszajöttek Rómából” a harangok, csengtek a csengők és diadalmasan zúgott orgona. Nagyszombaton ezért szól már a déli harang is. A feltámadási szertartás este az altemplomban a szentsírnál kezdődött. Lenn csak a papság, a ministránsok a kántor és a kar volt, a hívek fenn a templomban hallgatták a felelgetős éneket, amely a II. Vatikáni Zsinatig latinul volt, azóta pedig magyarul. A pap felemelte az Oltáriszentséget, levette a fátylat és énekelt: *Resurrexi (Feltámadtam)*, mire a kar válaszolt: *És újból veled vagyok, alleluja. Ezt a napot az Úristen adta, alleluja.*

Örvendezzünk és vigadjuk, alleluja. Alleluja, alleluja. Majd a pap háromszor, egyre magasabb hangon énekelt: *Békesség veletek, alleluja*, mire a kar felelt: *Én vagyok, ne féljete, alleluja.* Ezután a pap elkezdte a népéneket, ahogy most is énekeljük: *Feltámadt Krisztus e napon, alleluja!* Ekkor indultak föl az altemplomból, és fenn a lépcsőnél a kék-ezüst színű kis baldachinnal két képviselő várta az Oltáriszentséget. Egészen a templom külső kapujáig vitték, ahol a nagy, aranyszínű baldachinra váltottak, melyet négy képviselő tartott. A körmenet elején haladt a kereszt két lámpással, a ministránsok következtek, majd az Oltáriszentség és utána a templomatyá vitte a feltámadt Krisztus szobrát. Őt követte a kar, majd a férfiak vonultak, és az asszonyok zárták a körmenetet. Visszatérve a templomba a *Mennynek királyné asszonyát* a rövidebb *Te Deum* követte, majd a *Tantum ergo*, utána volt az áldás, végül az *Örülj, örvendezz Szent Szűz c.* énekkel ért véget a feltámadási körmenet.

Horváth Terézia

„KERESZTÚT”- AVAGY A CORPUSOK KÁLVÁRIÁJA » Folytatás az első oldalról

Az igazi áttörést Vass Alberik atya *Bevégeztetett* című könyvének megjelenése hozta meg. Ebben olyan eredeti dokumentumok váltak közismertté, amikről az átlagember nem tudott. Miután elolvastam, sok minden megvilágosodott előttem a kálváriával kapcsolatban.

- *Te hogy látod? Stolcznénak, az akkori tanácselnöknek milyen szerepe volt a kálvária lerombolásában?*

- Semmi esetre sem az ő, a falusi tanácselnök szintjén született meg a döntés. Ő csak a felsőbb utasításokat hajtotta végre, tanácselnökként ha akart volna sem tehetett volna másképp. Számomra nyilvánvaló, hogy a megyei felső pártvezetés határozott a kálvária sorsáról.

- *A könyv elolvasása után mi történt?*

- Jeleztem Richárd atyának, hogy felkeresem a sümegi plébános urat. Kértem, tájékoztasson az eddigi tárgyalásokról és az Alapítvány álláspontjáról.

A találkozára január 10-én került sor. Úgy gondoltam, a sümegiek óztkodása azért van, mert azt hiszik, a tihanyiak nem próbálták eléggé megvédeni kálváriájukat. Vittem egy példányt Vass atya könyvéből azzal a szándékkal, hogy belőle az E.K. képviselők jobban megismerik a történetet. A kötetet ott is hagytam nekik. Plébános úrnak is olvastam fel belőle részleteket. Mintegy fél óra társalgás után kikristályosodott a közös álláspont. Mégpedig, ha 1960-ban a püspöki jogkört gyakorló Dr.Klempa Sándor apostoli kormányzó ajánlotta fel (nyilván kényszerhelyzetben) a kálvária helyét a felszabadulás 15. évfordulójára állítandó emlékmű céljára, akkor a veszprémi érseknek, mint utódjának joga, és talán erkölcsi kötelessége ezt jóvátenni.

Hazaérkezésem után azonnal tájékoztattam Richárd atyát a megbeszélésekről. Ő hamarosan felkereste Dr. Márfi Gyula érsek urat, aki egyetértett a felvetéssel, és február végén elküldte a levelet Sümegre.

Remélhetőleg a megismert dokumentumok alapján a sümegiek is úgy érzik, erkölcsi kötelességük visszaadni a kálvária corpusait. Természetesen, mint a szobrok gondos megőrzői, joggal várhatják, hogy valamilyen elégtételben részesüljenek. De ez semmi esetre sem lehet a három corpus.

- *Tettél egy érdekes felfedezést az évszámokkal kapcsolatban is.*

- Nagyon sok különleges vonatkozása van a kálváriánknak, amit egy rövid cikkben nem lehet elmondani. Megemlíteném azonban azt, hogy ennek a kálváriának az élete ugyanúgy a 33. évében fejeződött be, mint Jézus Krisztusé, akinek szenvedéstörténetét bemutatta.

- *Várjuk mielőbbi teljes feltámadását!*

NAGYOT SZÓLT A FAÁGYÚ!

Először volt az ötlet. Erre szegeltünk egy-két tihanyi szólást, hozzágyalultunk néhány székelj anekdotát, ezeket összeragasztottuk rímes versikékké, s már kész is volt a talapzat.

A többi alkatrész készítéséhez hívtunk néhány lelkes munkatársat, (Mindenki első szóra jött!) akik ágyúkeréknek hoztak jó hangulatot, tengelynek vidámságot, ágyúcsőnek sok jobbnál-jobb ötletet. Ezeket mind ráhelyeztük a talapzatra, és sok kiváló színészi alakítással jól egymáshoz csavaroztuk az egészet. Az így elkészült faágyút megtöltöttük sok nevetéssel, és megcéloltuk vele a bennünket megtisztelő közönséget. Úgy láttuk, a repeszek szinte mindenkit eltaláltak, hiszen csak nevető, vidám arcot láttunk a teremben.

És hogy nagyot szólt a faágyú, mi sem bizonyítja jobban, mint hogy közkívánatra már kétszer is bemutatta a helyi televízió.

Hogy halljuk e még durranni? – „Anyag van, mesterek vannak, meg kő' csinányi!”, hogy még több nevető arcot lássunk a faluban. Vagy ahogy a darabban többször is idézett, a falu egyik legendás alakjától, Mecétől (alias Kötél Imre) származó szállóige mondja:

HÁT NEM AZÉR' GYÜTTÜNK?!

Csizmazia Zsolt

A KÖVETKEZŐ NEGYEDÉV RENDEZVÉNYEI

Április 13-15.	
Szent három nap	
Május 14.	10.00
Elsőáldozás	
Május 21.	10.00
Bérmálás	
Június 4.	17.00
Pünkösdi zenés áhítat	
Július 11.	18.00
Szent Benedek ünnepe Félix atya aranymiséje	

„ÚTRAVALÓ”

Nagybőjti takarítás - avagy a kevés néha sok, a sok néha kevés.

A tihanyi cserkészcsapat is részt vett abban az összehangolt szemétygyűjtésben, amely többek között a Tihanyi-félsziget körül is zajlott. Horgászok, kerékpárosok, a környékbeli önkormányzatok és A TIHANYI CSERKÉSZEK szedték a szemetet, ki-ki a „maga portáján”, így jutottak nekünk cserkészeknek a félsziget erdőinek főbb kiránduló ösvényei. Korán keltünk, három felé osztódva aztán elkezdődött, amire mi sem számítottunk: kis csapatunk félnapos gyűjtésének eredménye 60 (!) db szeméttel teli kukazsák, ráadásként 9 db autógumi, amit a barátalkásoknál (!) szedtünk össze. Igen mindenki jól olvasta: a barátalkásoknál... S majd' elfelejtem: a Kiserdőn találtunk egy tavaly ellopott táskát iratokkal, pénztárcával. S még mondja valaki, hogy szemetet szedni unalmas... ☺

Sokmindent összegyűjtöttünk, és sokmindent kéne még. Bár nem szűnt meg, azért csökkent körülöttünk a szemet, és arra gondoltam, hogy a nagybőjti időben pont kapóra jön, és szedek egy kis szemetet magamban, a lelkemben is. Mindenki a maga portáján (pl.: a cserkészek az erdőben...), hát itt az ideje, hogy saját magamban is kutassak! S, bár még csak az elején tartok, azért elárulhatom, hogy találok ám dolgokat bizony... ☺

Kíváncsi vagyok „hány zsák lesz tele” a magamból kidobott mocskokkal... Remélem KEVÉS!! No de akkor lehet, hogy nem voltam elég alapos?! Akkor remélem, hogy SOK!! Akkor meg ilyen csirkefogó lennék?!? Nehéz ügy... ☺ Végülis nem az a lényeg, hogy sok vagy kevés, hanem hogy gyűjtöm a rosszaságot, majd zsákolom, jól bekötöm a száját, vissza ne bújjon, végül kidobom. Jó messzire... ☺

Kedves Gyerkezők! Azt javaslom, próbáljátok ki Ti is, saját magatokban. Húsvétig van még időnk, és a kukazsák sem lehet akadály: van belőle bőven...

Bartus Sanyi

A Tihanyi Római Katolikus Egyházközség időszakos lapja

A kiadásért felelős:
dr. Korzenszky Richárd
Szerkesztik:
Bartus Sándor
Csizmazia Zsolt
Cs. Török Hanna
Horváth Terézia
Tördelő szerkesztő:
dr. Nagyné Járvas Katalin

Tihanyi Bencés Ropárság
8237 Tihany, I. András tér 1.
Tel.: 87/ 538-200
Fax: 87/448-650
Honlap: tihany.osb.hu
E-mail:
apatsag.tihany@canet.hu